

Đợi Chờ

Mùa hè vừa qua. Cả thành phố thở phào! Những đám mây xám nhạt kéo về che khuất ông mặt trời gay gắt. Cái nóng bức buổi chiều dần tan đi. Vài cơn gió mát, tuy chỉ nhẹ, mang cái dễ chịu đến cho mọi người. Năng vàng đi, nhạt và mỏng manh hơn. Cảnh vật chung quanh cũng thay đổi. Màu vàng của đám cỏ thiếu nước bên đường chậm chậm bò lên ngọn cây. Năng và gió trêu chọc làm ửng hồng những chiếc lá. Đẹp lắm, quyến rũ lắm. Con đường đi làm về ẻo lả hơn, mời gọi hơn. Tiếng xập xình từ CD đưa xe nhanh chậm theo điệu nhạc, lá lướt qua mấy đoạn đường cong, xoay tròn những cái lá nằm chờ đợi trên đường. Xe rú lên, lao về phía trước, cuốn theo đám lá ... hụp hắng ... vẩy tay chào.

Mùa thu đã đến. Cái náo nức lại trở lên. Không phải chỉ từ những mái đầu giờ bắt đầu ngã màu theo lá. Không phải chỉ ở những tâm hồn giờ muốn được trẻ lại, muốn được sống thi vị hơn, một chút cho chính mình, sau những giờ làm việc thật dài và căng thẳng, cái bận rộn không xuê với gia đình, và những cái lo âu bất tận cho con cái và tương lai. Cái háo hức trở lên từ những đứa trẻ. Vàng, đúng thế. Những trái bí đỏ (pumpkin) xếp đầy trước các siêu thị nhắc nhở cho đàn trẻ nhỏ ngày Halloween sắp đến. Năm nào tôi cũng chở mấy đứa con đến nông trại vào dịp này. Ở đó có cả vài ngàn trái bí đỏ đủ cỡ được xếp thành núi hoặc vất cho có vẻ ngổn ngang trên mấy vòm đất. Đến đó con tôi chỉ ham đi xe ngựa quanh nông trại, rượt đuổi theo mấy đứa trẻ khác trong mấy cái khung ma trận, rồi vuốt đầu và cho mấy con dê, con ngựa nhỏ ăn. Tôi cũng lăn ra đất quay phim, chụp hình đủ kiểu cho mấy đứa nhỏ. Mấy năm nữa khi chúng lớn đi học xa còn có đoạn phim, cái ảnh để nhớ đến! Khi trời nhá nhem, con tôi mới lựa bí đỏ để mang về. Đứa lớn bao giờ cũng chọn trái dị hình nhất, thật dễ sợ cho thật giống ma. Đứa nhỏ thích chọn trái khuyết tật. Mấy người bán ngạc nhiên lắm vì đó là những trái người ta đá lông lốc, chờ vứt sọt rác. Hai đứa con tôi lại chọn chúng. Một chốc nữa, nếu có nhớ tôi sẽ kể lý do.

Về đến nhà chưa kịp ăn tối, tôi phải đi kiếm con dao nhỏ để tạc hai trái bí mới mua. Năm đầu tôi vụng về lắm. Sau này với một chút kinh nghiệm tôi khoan mắt, đục răng trái bí tương đối được hơn. thằng con trai lớn muốn tôi tạc cho nó Darth Vader (một nhân vật trong bộ phim Star Wars). Đứa em muốn tự tô điểm đứa bé con của mình. Những lúc đó tự dưng tôi nhớ lại những ngày gần Trung Thu đã lâu lắm rồi. Tôi cũng hà hà hục hục cắt mấy cái lon sữa, lấy cuộn chỉ trồng làm bánh xe cho cái đèn đẩy cho mấy đứa em. Giờ đứa nào cũng có chồng vợ và con cái đầy nhà. Không biết tụi nó còn nhớ mấy cái kỷ niệm nhỏ đó không? Ngày hôm sau hai trái bí chễm trệ nằm trước cửa. Tôi đến cặp mắt và mấy cái răng trông cũng hay hay nhờ cái đèn điện bỏ bên trong. Tôi phải ra nhà xe lấy thang bù nhìn đóng đầy bụi ra cho bầu bạn với hai trái bí. Bao nhiêu lá trên sân cỏ được gom lại, vất bừa bãi quanh hai trái bí. Tôi phải ra tiệm bán đồ thủ công để mua lọ keo, xịt mạng nhện giả đầy cửa ra vào. Cửa ra vào nhà tôi giờ chẳng khác cái rừng âm u, đầy huyền bí.

Gần đến ngày Halloween con tôi lại nao lên về quần áo hoá trang. Cái đóng quần áo đáng vất vả từ lâu được tận dụng tối đa để tạo nên hoá trang rất đặc thù. Ở tiệm kiếm

không có. Mấy trái bí nhựa bỏ trên cao được mang xuống, rửa cho hết bụi bặm, để đón nhận kẹo bánh. Chờ hay không ngày Halloween vẫn đến. Dễ biết lắm, không cần kêu réo độ hơn năm giờ chiều là mấy đứa nhỏ đã xong bữa ăn tối. Tụi nó lảng xăng như gà mắc đề. Gọi điện thoại cho nhau ới ới hẹn giờ khởi hành. Trời vẫn còn hơi ửng hồng là đám con nít đã lao xao ra trước cửa đợi nhau. Đứa này trầm trồ khen quần áo đứa kia. Mặt đứa nào cũng tươi rói ra phết. Không, phải nói là đen tối ra phết với những lọ nghẹ trên mặt. Trời vừa nhá nhem là mấy cái đèn trước cửa được bật lên. Đám con nít nối đuôi nhau cười nói như vỡ chợ. Dĩ nhiên là đám cha mẹ cũng theo sau tán dóc. Từ xa nhìn lại chắc thấy đám người nữ nướm chẳng khác trẩy hội chùa Hương. Mấy đứa nhỏ lạnh lắm. Năm trước nhà nào cho kẹo ngon và nhiều chúng nhớ hết. Chúng đến những nhà đó trước kéo hết phần. Khu tôi ở cũng nhiều nhà nên đi hơn hai tiếng mới hết. Hai cái bị tôi vác trên vai nặng dần như bước chân của mấy cha con. Trên đường về nhà mấy trái bí nhựa của con tôi trống trơn mà tụi nó than mệt nhờ tôi mang hộ. Đôi khi tôi phải cõng đứa nhỏ trên lưng vì con tôi đi hết nổi. Phải nói đêm Halloween tôi vận động đủ cho cả tuần!

Về đến nhà thì đèn cửa từ nhiều nhà đã tắt. Mọi người lo cho con đi ngủ vì còn buổi học ngày mai. Không gian tĩnh mịch trở lại đủ để nghe tiếng côn trùng ếch nhái vọng lại từ công viên mé đặng kia. Nàng trăng đã lên cao, vượt mấy ngọn cây mapple sân trước. Ánh trăng sáng lắm, đổ tràn trên con dốc. Gió rì rào thổi. Mấy ngọn cây đu đưa, khi che, khi tỏ ánh trăng tạo những cơn sóng nhấp nhô trên con dốc. Vài con thỏ sọt soạt trong bụi cây, đôi mắt tròn và linh động, cái miệng nhóp nhép cười trừ, đôi tai vểnh lên cảnh giác. Cạc, cạc, cạc ... Đàn vịt từ hồ trong công viên lạch đạch bước qua đám cỏ trước nhà. Ba con vịt con đua nhau dúi vào chân mẹ để được che chở. Có lẽ cái bóng đêm đe dọa chúng. Đàng cuối dốc có tiếng vọng lên. Con nai? Không, chỉ có hai chân. Ô, đứa trẻ phục sức thẳng gù. Tôi chờ đợi ... Thằng bé từ từ tiến đến nhà tôi. Đứa bé chừng bảy hay tám tuổi chẳng nói một lời, chìa cái bao ny lông của chợ Walmart, trống rỗng. Tôi chỉ nhìn nó thoáng qua, rồi đỡ lấy cái bao mang vào nhà. Mấy cái rỗ đầy kẹo ban chiều giờ trống trơn. Tôi định mở hai cái túi kẹo đầy ắp mà con tôi mang về. Con tôi ít ăn kẹo lắm nhưng chúng thích kiểm kê chiến lợi phẩm để phân biệt hơn thua rồi mới cho tôi mang vào sở chia sẻ với đồng nghiệp ngày hôm sau. Con tôi đang đánh răng nên chưa động đến hai cái túi ấy. Tôi cũng chẳng muốn lấy kẹo ra sợ chúng bắt thường. Nhìn quanh tôi thấy đồng quà còn sót lại từ Tết Trung Thu. Tôi dồn hết vào bao mang ra cho đứa bé. Nó mừng vì được nhiều quà. “Dạ, cháu cảm ơn bác nhiều lắm”, nó ríu rít. Thằng bé trề vai thả cái bị xuống. Sau cái khăn trải giường làm áo quàng là một đứa bé chừng 3 tuổi. Mặt nó kháu lắm. Chân nó khăng khiu. Có lẽ chân bé, chân to. Tôi không muốn nhìn rõ. Thằng anh rút từng món quà trong bao khoe với em. Mặt hai đứa sáng, chắc long lanh hơn các vì sao trên trời. Tôi hỏi chúng “Nhà các cháu ở đâu mà giờ này mới đi xin kẹo”. Thoáng nhìn quần áo, tôi biết chắc chúng không ở trong khu này. Thằng anh ngập ngừng một lát rồi chỉ xa qua bên kia của công viên “Dạ, cháu ở bên kia, khu chung cư.” Trời đất! Hai anh em nó lội bộ qua cánh rừng cả hai cây số để đến đây. Tôi hỏi nó có nhớ số điện thoại không để tôi gọi ba mẹ nó đến đón. Nó trả lời nhà không có điện thoại rồi chào tôi ra về. Tôi bảo hai đứa đứng chờ. Tôi chạy vào nhà vợ thêm một đồng kẹo bỏ cho đầy trái bí nhựa. Tôi bảo hai đứa con tôi đi cùng rồi chờ cả đám về khu chung cư. Đến cửa của khu nhà hai đứa bé ở, thằng anh lớn xin phép được đi xuống. Tôi bảo nó tôi sẽ đưa nó về tận nhà và giao cho ba mẹ nó. Nó nhìn tôi một lúc rồi nói nhỏ chỉ đủ cho tôi nghe “Mẹ con đi làm chưa về. Ba con đi ngủ rồi.” Thấy nó áy ngại tôi hiểu ba của nó đã

xin rồi. Một số thanh niên Mễ vậy đó. Họ làm việc cực nhọc cả ngày. Đến cuối ngày đủ tiền mua vài xâu bia để vui với đời. Con cái chỉ phó mặc cho vợ. Tôi muốn ôm hai đứa thật lâu mà không dám. Tôi dẫn nó sang năm trở lại nhà tôi sớm để đi xin kẹo chung với mấy đứa con tôi. Nó chỉ háy mắt ... rồi mắt hút sau dãy nhà.

Mùa hè vừa qua có nhiều diễn biến trong thành phố tôi ở. Một số người biểu tình chống đối di dân bất hợp pháp và đòi trục xuất họ về bản xứ. Một số đòi bình quyền và cơ hội cho những người Mễ bất hợp pháp đã sống nhiều năm trên đất nước này. Ai cũng có cái tình và cái lý. Tự dung trước mắt tôi hiện lên những hình ảnh của hàng rào kẽm gai, cảnh người gào thét khi bị đẩy lên phi cơ, và cảnh những cái bụng mỡ ra để bày tỏ sự kiên cường thà chết trong tự do hơn sống trong ngục tù. Có lẽ đó là cái lý do tôi tham gia đoàn biểu tình của nhóm thứ hai suốt mùa hè. Công lý có lẽ là cán cân không công bằng. Một số người Mễ bất hợp pháp đã bị ruồng bắt ở các công xưởng, tiệm ăn và chợ búa. Họ đã trục xuất bao nhiêu người Mễ ra khỏi cái chung cư tôi đã lái xe đến năm ngoái. Nỗi lo sợ đó hiện rõ trên nhiều khuôn mặt Mễ trẻ trong thành phố.

Mùa thu lại về. Các con tôi lại háo hức chuẩn bị cho đêm Halloween. Tôi cũng rất mong đợi... Hai trái bí mới đã nằm sẵn trong góc nhà. Một ít quà và hai túi kẹo chưa mở nằm cạnh đó. Chỉ còn hai tuần ... Tôi đợi mong với thật nhiều hy vọng.

Khù Khờ